

Arbeidsovereenkomsten

Actuele voorinformatie

TOPICS

- 360.1 Telewerken: de nieuwe regels 3

RECHTSPRAAK

- 360.2 Arbeidsrechtbank verwerpt automatische toepassing
van de formule Claeys 15
- 360.3 Arbeidsrechtbank verwerpt verhaalbaarheid van
advocatenkosten 17
- 360.4 Cassatie 22 mei 2006: zoveelste mening over het
begrip «schijnzelfstandigheid»? 18

Rekening houdend met zijn anciënniteit is de minimum opzeggingsvergoeding inderdaad zes maanden.

Dit is ook hetgeen verwerende partij heeft uitbetaald.

Eisende partij stelt dat zij aanspraak maakt op drie maanden extra. Zij verwijst daarvoor naar de toepassing van de formule Claeys.

Dit is echter niet in rechte afdwingbaar. De rechtbank dient concrete argumenten te ontvangen waarom iemand aanspraak zou maken op meer dan de «gewone» opzeggingsvergoeding.

Een verwijzing naar een berekening volgens de ene of de andere formule voldoet hieraan niet.

De formule Claeys is overigens gebaseerd op de rechterlijke beslissingen en is aan evolutie onderhevig. Ze wordt regelmatig aangepast om gelijke tred te houden met de rechtspraak.

Eisende partij draagt de bewijslast. In casu verwijst zij vooral naar het resultaat dat zij behaalt indien zij de formule Claeys toepast.»

Vervolgens stelde de arbeidsrechtbank vast dat de werkgever verwees naar een negatief evaluatieverslag om te rechtvaardigen dat hij was overgegaan tot de betaling van een verbrekingsvergoeding gelijk aan het loon voor een opzeggingsstermijn van zes maanden. De ontslagen bediende sprak het bestaan van dit negatief evaluatieverslag niet tegen, integendeel, hij gaf toe dat zijn prestaties de laatste tijd wat ondermaats waren.

Op basis van «alle elementen van het dossier», kwam de arbeidsrechtbank dan ook tot de vaststelling dat de vordering van de ontslagen bediende ongegrond was.

Het belang van dit vonnis ligt erin dat de vaak bijna automatische toepassing van de formule Claeys, door heel wat bedienden beschouwd als de wet Claeys, wordt verworpen. In deze zaak vroeg de arbeidsrechtbank uitdrukkelijk naar elementen die moesten aantonen waarom de bediende meende aanspraak te maken op meer. De bediende bleek echter niet in staat deze elementen te leveren.

GEERT JOOSTEN
Advocaat Balie Brussel
Senior Associate LAGA

360.3 Arbeidsrechtbank verwerpt verhaalbaarheid van advocatenkosten

Sinds het beroemde en misschien ook wel beruchte arrest van het Hof van Cassatie, d.d. 2 september 2004, is er al heel wat te doen geweest omtrent de al dan niet verhaalbaarheid van advocatenkosten.

Het principe van dit beginsel is vrij eenvoudig. Een gebeurtenis berokkent iemand schade, waardoor het vermogen van de schadelijder wordt aangetast. De veroorzaker van de schade weigert deze schade vrijwillig te betalen, waardoor de zaak aan de rechter moet worden voorgelegd. Deze veroordeelt de schadeveroorzaker tot betaling van de schade. Is daarmee het probleem opgelost? Neen, want om uiteindelijk die schade vergoed te krijgen, heeft de schadelijder een beroep moeten doen op een advocaat, die hij ook heeft moeten vergoeden. Hij heeft aldus extra kosten moeten maken en wenst deze ook vergoed te zien door de oorspronkelijke schadeveroorzaker. Dit noemt men de verhaalbaarheid van de advocatenkosten. Er is over dit onderwerp al heel wat inkt gevloeid. Een boeiend artikel hierover schreef Mr. Patrick Hofströster⁴⁰.

Ook de arbeidsrechtbanken moeten zich meer en meer uitspreken over dit punt. Uit een eerste, en weliswaar bescheiden analyse, blijkt dat er geen eensgezindheid bestaat omtrent het al dan niet bestaan van de verhaalbaarheid van advocatenkosten in arbeidsgeschillen.

De Arbeidsrechtbank van Brussel moest zich in haar vonnis van 29 september 2006⁴¹ eveneens uit te spreken over de vordering tot het bekomen van «een schadevergoeding procedurekosten».

In het geval dat aan de rechtbank werd voorgelegd vroeg een werkgever een verbrekingsvergoeding van een nieuwe werknemer die echter nooit was komen opdagen. Aangezien de arbeidsovereenkomst een proefperiode voorzorg vorderde de werkgever een verbrekingsvergoeding gelijk aan het loon voor een opzeggingsstermijn van één maand en zeven dagen, hetgeen hem ook werd toegekend door de arbeidsrechtbank.

⁴⁰ P. HOFSTROSSLER, «Verhaalbaarheid: heeft de fiets van de minister een stuur?», Informatieblad Nederlandse Orde van Advocaten te Brussel, 2005-06, 973-979.

⁴¹ A.R. nr. 12112/06.

Naast deze verbrekingsvergoeding vorderde de werkgever ook een «*schadevergoeding procedurekosten*».

De arbeidsrechtbank stelde vooreerst vast dat krachtens de wet het honorarium van de advocaat niet verhaalbaar is. De rechtbank verwees vervolgens naar het arrest van het Hof van Cassatie van 2 september 2004 waaruit blijkt dat de verhaalbaarheid van kosten van bijstand door een advocaat wordt aanvaard op grond van de contractuele aansprakelijkheid. De vraag is echter of dezelfde oplossing ook van toepassing is voor de gemeenrechtelijke buitencontractuele aansprakelijkheid.

Volgens de Arbeidsrechtbank van Brussel moet deze vraag bevestigend worden beantwoord. Er dient in de gevallen van buitencontractuele aansprakelijkheid echter noodzakelijkerwijze een fout voorliggen en tevens moet er een causaal verband bestaan tussen die fout en de geleden schade.

In het geschil dat aan de arbeidsrechtbank werd voorgelegd, is de rechtbank van oordeel dat de eisende werkgever nalaat een fout in hoofde van de werknemer te bewijzen, alsmede een causaal verband tussen fout en schade. Logischerwijze besluit de arbeidsrechtbank dan ook om deze vordering te verwerpen en geen «*schadevergoeding procedurekosten*» toe te staan.

GEERT JOOSTEN
Advocaat Balie Brussel
Senior Associate LAGA

360.4 Cassatie 22 mei 2006: zoveelste mening over het begrip «schijnzelfstandigheid»?

De problematiek van de schijnzelfstandige is geen onbesproken materie. De diverse controverses die hieromtrent bestaan zijn bovendien nog heviger geworden ten gevolge van verschillende arresten die het Hof van Cassatie de laatste jaren had uitgesproken.

Het Hof stelde immers dat een aantal criteria die de feitenrechters gewoonlijk in aanmerking namen om de betrekkingen tussen de partijen als een «arbeidsovereenkomst» te herkwalficeren, zoals het ontbreken van een eigendom of een handelsfonds, opgelegde prijzen, daadwerkelijke onmogelijkheid om een persoonlijk cliënteel te verwer-

ven, deel uitmaken van een door en voor de opdrachtgever uitgewerkte collectieve organisatie van het werk, het ontbreken van een economisch risico, ... niet onverenigbaar waren met het bestaan van een aannemingsovereenkomst.

Het Hof van Cassatie heeft deze verwachting echter onlangs getemperd.

1. De feiten

Een bekende jongerenradio had een aantal presentatoren aangeworven met een overeenkomst voor zelfstandige arbeidsprestaties. De RSZ had deze presentatoren echter aan de sociale zekerheid der werknemers onderworpen omdat de Rijksdienst van mening was dat ze in feite werknemers waren.

De zaak werd gepleit voor het Arbeidshof van Brussel, dat de RSZ gelijk gaf en de kwalificatie die de partijen aan hun arbeidsovereenkomst hadden gegeven terzijde schoof omdat deze aan de presentatoren was opgelegd, de arbeidsvoorwaarden eenzijdig door de «werkgever» waren bepaald, de presentatoren hun afwezigheden en/of vakantiedagen niet vrij konden kiezen, de bezoldiging door de opdrachtgever werd vastgesteld op basis van een uurtarief, ...

De «werkgever», die zichzelf niet als een werkgever beschouwde, tekende cassatieberoep aan.

2. Antwoord van het Hof

In een arrest van 22 mei 2006 verwerpt het Hof van Cassatie de voorziening.

In eerste instantie herinnert het Hof eraan dat de bodemrechter de benaming die de partijen aan hun overeenkomst hebben gegeven kan uitsluiten wanneer aan zijn oordeel onderworpen gegevens het mogelijk maken deze benaming door een andere te vervangen.

In tweede instantie benadrukt het Hof dat een aantal elementen die de bodemrechter in aanmerking heeft genomen onverenigbaar zijn met het bestaan van een aannemingsovereenkomst en het bestaan van een arbeidsovereenkomst aan het licht brengen.